

delo. Izmed ostalih njegovih spisov sta bolj zaokrožena „Povest Ivana Polaja in „Tovariš Damjan“. Kot črtica je lepa „Sinica“.

Podlimbarski je ljubil umetnost. Značilno je, kako zavzet je bil Podlimbarski za obrazovalno umetnost. Baš radi tega je tako vzljubil Italijo. Ko je l. 1890. prvič prišel v Benetkah na trg sv. Marka in je videl Markovo cerkev, „ni mogel strpeti tega veličanstva: bežal je proč na Riva degli Schiavoni, misleč o lepoti in harmoniji“. Gotika mu je ugajala tako silno, „da bi jo po cele ure lahko gledal“ (1899). O Prešernovem spomeniku v Ljubljani pa je sodil, da Slovenci z njim ne bodo imeli sreče, „ker je prav neslovenski zasnovan“ (1903).

* * *

Skromen in skrit je bil Podlimbarski kot človek, malo znan pa tja do „Gospodina Franja“ tudi kot pisatelj.

Smatral sem za potrebno, da njegov narod spozna svojega Gospodina Franja Podlimbarskega, in sem napisal ta življenjepis; bodi to nekak uvod v njegove „Zbrane spise“, ki jih izda „Tiskovna zadruha“. Končam naj pa z njegovimi lastnimi besedami („Slovenci na tujem“): „Mrtve sem iskal na italijanskih, ogrskih, čeških in bosenskih bojiščih, kjer večkrat skupno prebivajo prijatelji in sovražniki. Neki kameni pravijo v svojih napisih, da so tam umirali ljudje za svoje prepričanje, ponajveč za ono, kar jim je bilo po drugih vsiljeno za prepričanje . . . človeška zaslepljenost še ni izumrla.“

Podlimbarskega je usoda očuvala te nesreče. Umrl je za svoje pravo prepričanje.

Janko Glaser:

Moji dnevi.

V bregu pod mano se grelo je zrelo malinje,
jaz sem ležal in čakal na tvoje stopinje;
toplo sijalo je solnce lepe jeseni —
tiho zoreli so moji dnevi zeleni.

